

STROSSMAYERJEVA MASKA,

L. VALDEC.

bovali šumeči valovi njih mramorna znožja, dičile so se façade, zibale se lahke gondole do vrat, vstopale so vznesene Benečanke, sivolasi patriciji — hitela je gondola, gondolirja pesem je spremljala udarce vésel... In svet se je širil — blestelo je morje, tam daleč so se dotikale gore oblakov...

A tu v kalah je bilo tesno, temno, šum veselja ni dosegel bolnega srca. Giganti je hodil povešene glave, počasi... Preživel je dva dni, dolga kakor dva veka... Shujšano, prerani smrti zapadlo truplo hčerino je klicalo glasno po zadoščenju, in on je nastopil to pot. — Zahteval je na magistratu, da mu izročijo ono, ki je pod tujim imenom, pod pretvezo blaznosti internirana v norišnici. Vprašali so ga, s kako pravico zahteva to, in je rekel: „Njen oče sem!“ Zahteval je, da se nastopa sodnijsko proti možu, katerega žrtev je bila uboga deklica. Vedel je, da kliče vse pošasti prošlosti na dan, pa treba je bilo zadoščenja — in hotel je zadoštiti...

Pustili so Luco iz blaznice proti jamstvu, da dokaže njeno osobnost. Hotel je storiti vse to — odigrala se bo pred sodniki žaligrá, izvedel bode svet o tajni njegovega srca. Naj...

Prišel je do hôtela in javil hišni, da odide, ali se vrne skoro. Šel je v gondolo in odplul proti postaji. Ozrl se je na mesto in vstala je čarobna slika iz morja spominov... Blestele so palače, šumelo je morje, dehtelo je cvetje na balkonu stare prokuracije...

Prikazala se je, bela in krasna, solnce je poljubovalo zlato glavo, perhutala so golobov bela krila, pogledale so ga modre oči, nastal je dan, novi, čudni... „Leonora, moja sreča in nesreča, duša jasnočista, vračam se k tebi...“ Zahrepenelo je srce po njej, a bilo mu je, kot da je ne vidi nikoli več... Iz vlaka se je ozrl še enkrat na kraljico morja, zdelo se mu je, da kliče vsa ta bajna lepota večni „zbogom“ za njim, in tudi on je mahnil z roko: